

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

«Προσπάθησα, που να πάρει η ευχή. Να πεις ότι δεν προσπάθησα; Όλους αυτούς τους μήνες δεν κάνω τίποτε άλλο από το να προσπαθώ.

Άλλες φορές κολλάω κάπου και δεν λέω να ξεκολλήσω, άλλες φορές πάλι, υπάρχουν πράγματα που δεν μου κολλάνε με τίποτα.

Άλλοτε μου περισσεύουν πράγματα, καταστάσεις, γεγονότα, συναισθήματα και άλλοτε δε μου φτάνουν.

Θέλω κάποτε να φωνάξω, να ουρλιάξω για να διώξω την πίεση. Είναι όταν το παράλογο γύρω μου, μου το εμφανίζουν ως το πιο λογικό πράγμα του κόσμου, όταν το αλλοπρόσαλλο και το τελείως ακανόνιστο μου το τηλεπλασάρουν ως το πλέον κανονικό. Τότε είναι που νιώθω τη μοναξιά να με κατατρώνει και μου λείπει πολύ ο φίλος, ο σύντροφος, ο συναγωνιστής, ο άλλος που θα διαφωνήσει μαζί μου και θα οδηγηθούμε σε λογομαχία. Μου λείπει αυτό που λέγεται ζωή.

Και είναι και φορές που δεν μου βγαίνει φωνή λες κι έχω μουγαθεί, λες και δεν έχω μιλήσει ποτέ μου, λες και δεν έχω μάθει στη ζωή μου ούτε μια λέξη που να μπορεί να ζωγραφίσει αυτό που νιώθω. Τότε είναι που αναζητώ το σκοτάδι, που δεν θέλω να ξυπνήσω και να δω μια αχτίδα φωτός γιατί φοβάμαι πως αυτό που θα δω θα με βυθίσει ακόμα περισσότερο. Τότε είναι που αναρωτιέμαι για το που πήγε ο φίλος, ο σύντροφος, ο συναγωνιστής και ο άλλος που θα διαφωνούσε μαζί μου και θα οδηγούμασταν σε λογομαχία, δείγμα του ότι η ζωή εξακολουθεί και υφίσταται.

Κουράστηκα να βλέπω παντού ευχές για κάτι καλύτερο, να διαβάσω παντού ευχές για κάτι πιο όμορφο και να δίνω παντού ευχές για δύναμη και κουράγιο, αγνοώντας τον ίδιο μου τον εαυτό και περιμένοντας οι ευχές να γίνουν πραγματικότητα, έτσι από μόνες τους, επειδή το σύμπαν θα συνωμοτήσει και άλλες τέτοιες αηδίες. Ξέρω πως αυτό με το σύμπαν εκφράζει ελπίδα όμως... δεν φτάνει.

Προσπάθησα, να ξεγελάσω τον εαυτό μου με χίλιους δυο τρόπους. Τραγούδησα, χόρευα, είδα ταινίες, έβριζα, δικαιολόγησα και δικαιολογήθηκα, αποστασιοποιήθηκα, απείχα... έπαψα να αισθάνομαι. Το λες ζωή αυτό;

Μέχρι που προσπάθησα να διαγράψω ένα μέρος της μνήμης. Να μην θυμάμαι πώς είναι όταν χαίρομαι, όταν αγκαλιάζω, όταν χαϊδεύω, όταν φιλάω και όταν αγγίζω.

Προσπάθησα πάλι να το ξεπεράσω μόνος μου, γιατί, λέει, πρέπει στη ζωή να είσαι δυνατός, γιατί, λέει, η κοινωνία είναι μια ζούγκλα και πρέπει να μάθεις να επιβιώνεις.

Μάλιστα!

Και γιατί δεν την κάνουμε ανθρώπινη;

Ευτυχώς που η μνήμη μου δεν διαγράφηκε. Ευτυχώς που τέτοιες καταστάσεις υπήρξαν κι άλλες στο παρελθόν και δεν ήταν λίγες. Ευτυχώς που δεν έλειψαν ποτέ από τη ζωή μου οι φίλοι, οι σύντροφοι, οι συναγωνιστές κι όλοι εκείνοι που διαφωνούσαν μαζί μου.

Ευτυχώς που πάντα στην κατάλληλη στιγμή, βρισκόταν κάποιος που θα με ρωτούσε: «τι έχεις;» , κρύβοντας στην ερώτηση όλη την αγάπη και το ενδιαφέρον του κόσμου.

Ευτυχώς που αποφάσισα εδώ και καιρό, πως τέτοιες καταστάσεις, λίγο πριν την απόλυτη μαυρίλα, λίγο πριν την κατάθλιψη, δεν ξεπερνιούνται με το να σταματήσω να ζω.

Θα συνεχίσω να πορεύομαι με τους φόβους, τις ανασφάλειες, τα λάθη και τις αδυναμίες μου αλλά τη ζωή μου θα συνεχίσω να τη ζω και να μην είμαι θεατής σ' αυτήν.»

Κάπως έτσι ξεκινάει η καινούργια χρονιά.

Αποφάσισα να μην τους κάνω τη χάρη να συνεχίσω να βυθίζομαι στην κατάθλιψη.

Εσείς;

Υπάρχουν φίλοι, σύντροφοι, συναγωνιστές, αυτοί που διαφωνούν μαζί μου.

Υπάρχει εκείνη....

Δεν θα τα στερηθώ.

Θα τα διεκδικήσω ακόμη κι αν τα έχω χάσει προς στιγμήν. Θα τα ξαναπάρω πίσω. Αυτά κι ακόμα πιο πολλά.

Όμως ... όχι μόνος.

Ποτέ μόνος.

Κανένας μόνος...